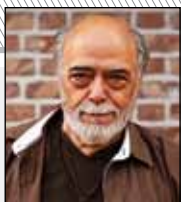

محیط «تئاتر شهر» باید از مزاحمت‌ها پاک شود

محیط پیرامون تئاتر شهر نه تنها حال و هوای تئاتری، هنر و فرهنگی ندارد بلکه تبدیل به محلی برای فروش مواد مخدر، سرقت گوشی و کیف رهگذران، فحاشی و اذیت و آزار کلامی و حتی نزاع‌های خونی بین خلافکاران شده است. برخی مواقع نزاع‌ها بین خلافکارانی که فضای اطراف مجموعه تئاتر شهر را به جولانگه‌های برای خود تبدیل کرده‌اند آتشد شدید است که به ریختن خون یکدیگر در فضای اطراف این بنا فرهنگی می‌انجامد. اکبر زنجانیور هنرمند شناخته شده و مطرح تئاتر ایران

درباره وضعیت پیرامون مجموعه تئاتر شهر گفت: زمانی بود که وقتی به تئاتر شهر می‌آمدیم گویی در خانه خود هستیم و آرامش داشتیم ولی حالا با شرایطی که اطراف مجموعه تئاتر شهر وجود دارد، از آرامش خیری نیست. زنجانیور معتقد است مدیریت شهری با مسئولیت به موضوع پیرامون مجموعه تئاتر شهر نگاه کند و این محیط را از افراد مزاحم و رفتارهای مزاحم پاک کند. به گزارش مهر، این بازیگر سینما و تلویزیون تأکید کرد: اگر

مراکز فرهنگی باز شدند اما مردم به سالن‌ها نمی‌روند

آلزامی هنری

آفتاب یزد - یوسف خاکیان؛ چند روز پیش داریوش نصیری کارگردان تئاتر و هنرهای نمایشی با من تماس گرفت و دعوتی کرد تا برای تماشای نمایشی که این روزها در یکی از سالنهای تئاتر روی صحنه می‌رود به آنجا بروم، از او تشکر کردم و برای گروه نمایشی که آن تئاتر را روی صحنه برده و برای تمام گروه‌های دیگر نمایشی که چرخ هنرهای صحنه‌ای را در این روزها به سختی می‌چرخاند آرزوی موفقیت و سلامتی کردم و عذرخواهی بابت اینکه نمی‌توانم به تماشای آن نمایش بروم. حالا حتماً دیگر همه می‌دانند که سالنهای سینما و سالنهای رعایت پروتکل‌های بهداشتی نمایش‌های خود را روی صحنه ببرند و مردم هم به این سالن‌ها بیایند و به تماشای هنرمندی بازیگران تئاتر بنشینند. شاید فکر کنید درست مثل قدیم، اما نه، اشتباه نکنید، مثل قدیم نیست. اولاً سالن‌ها باید در فاصله هر اجرا ضد عفونی شوند و برای مهمانان سالن بعدی (اگر سانس باشد) آماده باشند. ثانیاً در هر اجرا باید تعداد مشخصی تماشاگر در سالن حضور داشته باشند و هیچ نمایشی بیشتر از ظرفیت اعلام شده نمی‌تواند در سالن پذیرا نشاند. این موضوع درباره تولیدات سینمایی که در سالن‌های سینما اکران می‌شوند نیز صدق می‌کند. اما نکته مهم اینجاست که علیرغم باز شدن سالنهای سینما و تئاتر افراد بسیار کمی از این موضوع استقبال می‌کنند و حتی اگر وقت و پول کافی هم داشته باشند ترجیح می‌دهند برای تماشای فیلم و تئاتر راهی سالنهای سینما و نمایش نشوند. اما چرا؟ به چه دلیل مردمی که در گذشته (حداقل کسانی که گاهی اوقات برای این هنرها وقت می‌گذاشتند) ترجیح می‌دهند که در خانه بمانند و برای گذراندن اوقات فراغتشان راهی سالنهای نمایش فیلم و تئاتر نشوند. یکی از مهمترین دلایل این موضوع و شاید بتوان مدعی شد که مهمترین دلیل این موضوع قرار داشتن در شرایط کروناست. مردم با خودشان می‌گویند: «چرا باید برای تماشای یک نمایش یا فیلم، خودم و خانواده‌ام رو به خطر بزنم و به سالن بروم؟ از کجا معلوم که اون سالن‌ها پروتکل‌ها رو رعایت کرده باشن؟ من که نمی‌دونم، به همون اندازه که ممکنه تو این امکان کرونا نگیری، به همون اندازه هم ممکنه کرونا بگیریم.» شاید یکی از دلایلی که نگارنده این گزارش دعوت داریوش نصیری را نپذیرفت هم همین باشد. با این تفسیر پرسش مهم دیگری پیش می‌آید. اینکه آیا تعطیلی‌های چند وقت اخیر که در حوزه تئاتر و سینما بسیار جدی بوده شده بود به نحوی که برای ماه‌ها سالن‌های تئاتر و سینما بسته بودند و اجازه فعالیت نداشتند موجبات عدم تمایل مردم برای تماشای فیلم و نمایش در صحنه را فراهم آورده یا اینکه اگر در طول ماه‌های گذشته حتی اگر سالن‌ها باز بودند و مشمول هیچ تعطیلی خاصی نمی‌شدند باز هم مردم برای تماشای فیلم و تئاتر به سالن‌ها نمی‌رفتند؟ برای پاسخ این پرسش دو نکته مهم را بررسی می‌کنیم.

۱- بخش قابل توجهی از این مردم همان کسانی هستند که تا با تعطیلی کوتاه مدتی مواجه می‌شوند بار و بنبدیل می‌بندند و راهی مسافرت می‌شوند و جالب اینجاست که وقتی در محل عوارضی از آنها می‌پرسی: «هگر کرونا نیست؟ کجا می‌روید؟» اکثر آنها چنین پاسخی می‌دهند: - خونمون اونجاست، داریم می‌ریم خونمون. - چیکار کنیم؟ بچه‌ها حوصلشون سر رفته بود گفتم به مسافرت بریم. - حق با شماست نباید می‌اومدیم؛ از این به بعد نمی‌آیم. - یکی از اقوام فوت کرده داریم می‌ریم تشییع جنازه اش. - به کار عجله‌ای پیش اومد، مجبوریم بریم تا شام برمی‌گردیم. اینها بخش‌هایی از دلایلی هستند که آنان که راه سفر در پیش می‌گیرند بیان می‌نمایند. از ابتدای آمدن کرونا هم همین بوده به این مفهوم که هیچگاه مسئله مسافرت برای عده‌ای خاص تعطیل نشده و همیشه و همواره وجود داشته است. این موضوع نشان می‌دهد که علیرغم جاهل‌های بیشمار که بر اثر ابتلا به ویروس کرونا از دنیا رفتند باز هم عده‌ای در مواجهه با این ویروس هیچ ترس و واهم‌های بد له راه نمی‌دهند و این یعنی کرونا برای

دیگر دیده نمی‌شود. تئیر این گزارش را دوباره مرور کنید. «آلزامی هنری» این عبارت کوتاه دو کلمه‌ای که حتی فعل هم ندارد، حقیقتی غم‌انگیز، شگفت‌انگیز و تاریخی را برای ما روشن می‌کند. اینکه چه بپذیریم چه نپذیریم حداقل بخشی از جامعه در حوزه تماشای فیلم و تئاتر در سالنهای سینما و نمایش دچار «آلزامی هنری» شده‌اند. چرا که می‌بینیم سالن‌ها باز شده‌اند، نمایش‌ها روی صحنه می‌روند و فیلم‌ها روی پرده، اما رفت و آمد در سالن‌ها جریان ندارد، یا اگر هم دارد، اندازه‌اش بسیار ناچیز و اندک است. حالا می‌توان بیان کرد که «آلزامی هنری» سنت که باعث شده سینماگران و صاحبان آثار پس از بازگشایی سالنهای سینما همچنان تمایلی به اکران فیلم‌های خود در سینماها نداشته باشند، یکی از دلایل آن است که آنها با درجه بالایی از اطمینان می‌دانند که مخاطبی که پیش

جایزه بری «برف می‌نامد»

مستند «برف می‌نامد» به کارگردانی مرجان خسروی موفق به دریافت جایزه بهترین فیلم بخش بلند جشنواره بیگ اسکای آمریکا شد. این مستند از بین ۱۰ فیلم نامزد در این بخش، موفق به دریافت جایزه بهترین فیلم این جشنواره شد. این جشنواره از مهمترین رویدادهای مورد تأیید آکادمی اسکار است و «برف می‌نامد» اولین مستند ایرانی است که موفق به دریافت جایزه از این جشنواره شده است. به گزارش ایران‌درد، خلاصه داستان این مستند آمده: مینا سه فرزند دختر دارد و حالا نه ماه باردار است، او در اقلیمی زندگی می‌کند که داشتن فرزند پسر یک امتیاز محسوب می‌شود.

«بلیت بهشت» کلید می‌خورد

مستند «جرح کلونی» و «چولیا رابرتز» بازیگر فیلم کمدی رمانتیک «بلیت بهشت» شدند. این دو ستاره هالیوود که دوستی دیرینه‌ای دارند، پیش‌تر در فیلم «بارزه بار اوشن» نیز همکاری کردند. «اول پارکر» فیلمنامه نویس فیلم «دومین هتل فوق‌العاده شگفت‌انگیز مارگولده» کارگردانی فیلم «بلیت بهشت» را برعهده دارد. فیلمبرداری «بلیت بهشت» در اواخر سال جاری میلادی شروع شد. به گزارش صبا، در «بلیت بهشت»، دو ستاره فیلم در نقش زن و شوهری بازی می‌کنند که از یکدیگر جدا شده و حالا قرار است به شهر بالی سفر کنند تا جلوی ازدواج دخترشان را بگیرند.

بخش قابل توجهی از عدم تمایل به رفتن به سالنهای سینما و تئاتر به این دلیل رخ می‌دهد که این امکان فرهنگی مدتها تعطیل بوده‌اند و شاید در طول همین مدت مردم با این موضوع کنار آمده‌اند که می‌توان بدون رفتن به سالن تئاتر و سینما روزگار را گذراند

از آمدن کرونا از فیلم هایشان استقبال می‌کرد اکنون از آثارشان استقبال نمی‌کند یا به آن اندازه که در گذشته استقبال می‌کرد، به آثار جدید اقبال نشان نمی‌دهد. یکی از دلایلی می‌تواند تعطیلی مدت دار سالنهای سینما باشد، این مسئله درباره تئاتر هم صدق می‌کند، هرچند که تئاتری‌ها تمایل بسیار زیادی دارند که نمایش‌های خود را روی صحنه ببرند، شاید به این علت که آنها نسبت به سالن‌های سینما از تعطیلی طولانی‌تری برخوردار بودند و دوران بیکاری بیشتری را تجربه کرده‌اند، یا مشکلات اقتصادی بیشتری دست و پنجه نرم کرده‌اند به همین دلیل حال حاضرند حتی با تماشاگر بسیاری که هم نمایش هایشان را روی صحنه ببرند، چرا که چاره دیگری ندارند. اینها اقدام را با دو هدف انجام می‌دهند، یکی آنکه چراغ تئاتر را که مدتها در خاموشی به سر می‌برده، روشن کنند و حتی شده با یکی دو تماشاگر آن را بعد از این روشن نگه دارند تا بالاخره شرایط عادی شود و مردم دوباره به سمت تماشای نمایش‌های صحنه‌ای در سالن‌های تئاتر گرایش پیدا کنند و دوم آنکه از این طریق هم خودشان را سرگرم کنند تا از بیکاری نجات یابند و هم برای جیبشان اقدامی کرده باشند و به درآمدی هرچند ناچیز دست یابند. آنها شاید بیشتر از همه افراد دیگر جامعه را موضوع «آلزامی هنری» آشنا باشند و بدانند که مردم حتی با باز شدن سالن‌ها برای تماشای نمایش‌ها مراجعه نخواهند کرد اما باز هم روی صحنه بردن آثارشان مبادرت می‌ورزند. حال باید چه کنیم؟ جامعه «حداقل بخشی از مردم» گرفتار «آلزامی هنری» شده، به نحوی که وقتی سخن از تماشای نمایش و فیلم در سالن می‌کنی هر کسی باید پیرامون خودش را بگردد تا چیزی را پیدا کند که در گذشته مفهوم تئاتر و سینما با این حال همین جامعه «حداقل بخش از مردم» صحبت می‌کند. در خیابان چرخ می‌زنند، به مسافرت می‌روند، به هایپرمارکت‌ها و مراکز که برای اجناس خود تخفیف قائل می‌شوند می‌روند و در شرایط کاملاً غیرعادی، کاملاً عادی رفتار می‌کنند اما به سالن سینما و تئاتر نمی‌روند تا فیلم و نمایش تماشا کنند، چرا که در مورد این دو مقوله گرفتار «آلزامی هنری» شده‌اند، یکی از مهمترین دلایل هم این است که سالنهای سینما و تئاتر برای مدت طولانی تعطیل بوده‌اند. این همان مسئله‌ای است که حبیب اسماعیلی آنجا که گفت: «قطعاً با بازگشایی سینماها تا مدت‌ها نمی‌توان انتظار فروش چندانی برای فیلم‌ها داشت» به آن اشاره کرد.

یک مسئله دیگر باقی می‌ماند، آنهم پرسشی است که در پاراگراف قبیل به آن اشاره کردیم. «حال باید چه کنیم؟» به جمله پایانی حبیب اسماعیلی آنجا که می‌گوید: «اما فعلاً بودن سالن‌ها در هر حال بهتر از تعطیلی است» توجه کنید. راه حل مسئله نشان داده شده، سالن‌ها (چه در حوزه سینما و چه در حوزه تئاتر) باید باز بمانند و حتی اگر هیچ تماشاگری ندارند به صورت مجانی برای مردم اثر هنری (فیلم و تئاتر) به نمایش بگذارند تا اینکه مردم را به سمت سالن‌ها فرایخوانند. به قول حبیب اسماعیلی حتی ممکن است تا مدتها فروش چندانی نداشته باشند اما باز هم باز بودنشان بسیار سودمندتر از بسته بودنشان است. بسته بودن سالن‌های تئاتر و سینما در درازمدت حتماً ضررهای بیرون شهری می‌تواند در بهبود بخشیدن به شرایط مفید واقع شود، نتایجش را هم دیدیم، بسیاری در اثر همین مسافرت‌ها به کرونا مبتلا شدند و دیگران را هم مبتلا کردند، پس راهکار نه بسته بودن محض و نه باز بودن محض است چه برای سالنهای سینما و تئاتر و چه برای مسافرت‌های بین شهری. اینکه چه راهکاری مناسب‌تر است و چه مسیری را باید پیومد که به نتایج مورد نظر رسید، موضوعی است که از ابتدا باید مورد بررسی و تجربه و تحلیل کارشناسان قرار می‌گرفت، اما هنوز هم دیر نشده و به قول معروف «ماهی را هر وقت از آب بگیریم، تازه است.»

«برف می‌نامد» کلید می‌خورد

مستند «برف می‌نامد» به کارگردانی مرجان خسروی موفق به دریافت جایزه بهترین فیلم بخش بلند جشنواره بیگ اسکای آمریکا شد. این مستند از بین ۱۰ فیلم نامزد در این بخش، موفق به دریافت جایزه بهترین فیلم این جشنواره شد. این جشنواره از مهمترین رویدادهای مورد تأیید آکادمی اسکار است و «برف می‌نامد» اولین مستند ایرانی است که موفق به دریافت جایزه از این جشنواره شده است. به گزارش ایران‌درد، خلاصه داستان این مستند آمده: مینا سه فرزند دختر دارد و حالا نه ماه باردار است، او در اقلیمی زندگی می‌کند که داشتن فرزند پسر یک امتیاز محسوب می‌شود.

جایزه بری «برف می‌نامد»

مستند «جرح کلونی» و «چولیا رابرتز» بازیگر فیلم کمدی رمانتیک «بلیت بهشت» شدند. این دو ستاره هالیوود که دوستی دیرینه‌ای دارند، پیش‌تر در فیلم «بارزه بار اوشن» نیز همکاری کردند. «اول پارکر» فیلمنامه نویس فیلم «دومین هتل فوق‌العاده شگفت‌انگیز مارگولده» کارگردانی فیلم «بلیت بهشت» را برعهده دارد. فیلمبرداری «بلیت بهشت» در اواخر سال جاری میلادی شروع شد. به گزارش صبا، در «بلیت بهشت»، دو ستاره فیلم در نقش زن و شوهری بازی می‌کنند که از یکدیگر جدا شده و حالا قرار است به شهر بالی سفر کنند تا جلوی ازدواج دخترشان را بگیرند.

اسکور سیزی به سراغ سرخپوستان رفت

ماترین اسکورسیزی و لئوناردو دی کاپریو برای ساخت فیلم جدیدشان با رهبران قبیله اوسیج ملاقات کردند. ماترین اسکورسیزی و لئوناردو دی کاپریو اکنون در اوکلاهما هستند تا مراحل آماده‌سازی تولید فیلم «قاتلان مراه کامل» را برای بهار پیش‌رو فراهم کنند. در گزارشی که در سایت قبیله اوسیج روی‌آورد شده که این دو سینماگر مطرح هالیوود ملاقاتی هم با رهبران فرهنگی این قبیله سرخپوست انجام داده‌اند تا درباره ماجرابی که در دهه ۱۹۲۰ با قتل اعضای قبیله به منظور تصرف زمین‌های نفت خیز آنها رخ داد، مشورت کنند. در این دیدار ماترین اسکورسیزی به طور کلی درباره

همنوازی سازهای کوبه‌ای به یاد شجریان

گام سوم از اجرای پروژه «همساز» با همنوازی تنبک و دف و با نوازندگی حمید قنبری و حسین رضایی‌نیا تنظیم و به یاد محمدرضا شجریان منتشر شد. پروژه موسیقایی «همساز» ایده‌ای برای جایگزینی رفاقت‌ها به جای رقابت‌ها و همچنین توسعه همدلی و هم‌اندیشی و صمیمیت در مسیر هم‌نوازی‌های موسیقایی است که توسط حمیدقنبری، کارشناس و پژوهشگر موسیقی پیشنهاد و اجرا شد. تاکنون دو قطعه از این پروژه با حضور نوازندگی حمیدقنبری با پژمان حدادی و وحید اسدلالی با سازهای تنبک و باقاره در قالب کلیپ‌های کوتاه تصویری در فضای مجازی منتشر شده است. گروه موسیقی شهنواز

محیط پیرامون تئاتر شهر نه تنها حال و هوای تئاتری، هنر و فرهنگی ندارد بلکه تبدیل به محلی برای فروش مواد مخدر، سرقت گوشی و کیف رهگذران، فحاشی و اذیت و آزار کلامی و حتی نزاع‌های خونی بین خلافکاران شده است. برخی مواقع نزاع‌ها بین خلافکارانی که فضای اطراف مجموعه تئاتر شهر را به جولانگه‌های برای خود تبدیل کرده‌اند آتشد شدید است که به ریختن خون یکدیگر در فضای اطراف این بنا فرهنگی می‌انجامد. اکبر زنجانیور هنرمند شناخته شده و مطرح تئاتر ایران

آفتاب یزد - یوسف خاکیان؛ چند روز پیش داریوش نصیری کارگردان تئاتر و هنرهای نمایشی با من تماس گرفت و دعوتی کرد تا برای تماشای نمایشی که این روزها در یکی از سالنهای تئاتر روی صحنه می‌رود به آنجا بروم، از او تشکر کردم و برای گروه نمایشی که آن تئاتر را روی صحنه برده و برای تمام گروه‌های دیگر نمایشی که چرخ هنرهای صحنه‌ای را در این روزها به سختی می‌چرخاند آرزوی موفقیت و سلامتی کردم و عذرخواهی بابت اینکه نمی‌توانم به تماشای آن نمایش بروم. حالا حتماً دیگر همه می‌دانند که سالنهای سینما و سالنهای رعایت پروتکل‌های بهداشتی نمایش‌های خود را روی صحنه ببرند و مردم هم به این سالن‌ها بیایند و به تماشای هنرمندی بازیگران تئاتر بنشینند. شاید فکر کنید درست مثل قدیم، اما نه، اشتباه نکنید، مثل قدیم نیست. اولاً سالن‌ها باید در فاصله هر اجرا ضد عفونی شوند و برای مهمانان سالن بعدی (اگر سانس باشد) آماده باشند. ثانیاً در هر اجرا باید تعداد مشخصی تماشاگر در سالن حضور داشته باشند و هیچ نمایشی بیشتر از ظرفیت اعلام شده نمی‌تواند در سالن پذیرا نشاند. این موضوع درباره تولیدات سینمایی که در سالن‌های سینما اکران می‌شوند نیز صدق می‌کند. اما نکته مهم اینجاست که علیرغم باز شدن سالنهای سینما و تئاتر افراد بسیار کمی از این موضوع استقبال می‌کنند و حتی اگر وقت و پول کافی هم داشته باشند ترجیح می‌دهند برای تماشای فیلم و تئاتر راهی سالنهای سینما و نمایش نشوند. اما چرا؟ به چه دلیل مردمی که در گذشته (حداقل کسانی که گاهی اوقات برای این هنرها وقت می‌گذاشتند) ترجیح می‌دهند که در خانه بمانند و برای گذراندن اوقات فراغتشان راهی سالنهای نمایش فیلم و تئاتر نشوند. یکی از مهمترین دلایل این موضوع و شاید بتوان مدعی شد که مهمترین دلیل این موضوع قرار داشتن در شرایط کروناست. مردم با خودشان می‌گویند: «چرا باید برای تماشای یک نمایش یا فیلم، خودم و خانواده‌ام رو به خطر بزنم و به سالن بروم؟ از کجا معلوم که اون سالن‌ها پروتکل‌ها رو رعایت کرده باشن؟ من که نمی‌دونم، به همون اندازه که ممکنه تو این امکان کرونا نگیری، به همون اندازه هم ممکنه کرونا بگیریم.» شاید یکی از دلایلی که نگارنده این گزارش دعوت داریوش نصیری را نپذیرفت هم همین باشد. با این تفسیر پرسش مهم دیگری پیش می‌آید. اینکه آیا تعطیلی‌های چند وقت اخیر که در حوزه تئاتر و سینما بسیار جدی بوده شده بود به نحوی که برای ماه‌ها سالن‌های تئاتر و سینما بسته بودند و اجازه فعالیت نداشتند موجبات عدم تمایل مردم برای تماشای فیلم و نمایش در صحنه را فراهم آورده یا اینکه اگر در طول ماه‌های گذشته حتی اگر سالن‌ها باز بودند و مشمول هیچ تعطیلی خاصی نمی‌شدند باز هم مردم برای تماشای فیلم و تئاتر به سالن‌ها نمی‌رفتند؟ برای پاسخ این پرسش دو نکته مهم را بررسی می‌کنیم.

۱- بخش قابل توجهی از این مردم همان کسانی هستند که تا با تعطیلی کوتاه مدتی مواجه می‌شوند بار و بنبدیل می‌بندند و راهی مسافرت می‌شوند و جالب اینجاست که وقتی در محل عوارضی از آنها می‌پرسی: «هگر کرونا نیست؟ کجا می‌روید؟» اکثر آنها چنین پاسخی می‌دهند: - خونمون اونجاست، داریم می‌ریم خونمون. - چیکار کنیم؟ بچه‌ها حوصلشون سر رفته بود گفتم به مسافرت بریم. - حق با شماست نباید می‌اومدیم؛ از این به بعد نمی‌آیم. - یکی از اقوام فوت کرده داریم می‌ریم تشییع جنازه اش. - به کار عجله‌ای پیش اومد، مجبوریم بریم تا شام برمی‌گردیم. اینها بخش‌هایی از دلایلی هستند که آنان که راه سفر در پیش می‌گیرند بیان می‌نمایند. از ابتدای آمدن کرونا هم همین بوده به این مفهوم که هیچگاه مسئله مسافرت برای عده‌ای خاص تعطیل نشده و همیشه و همواره وجود داشته است. این موضوع نشان می‌دهد که علیرغم جاهل‌های بیشمار که بر اثر ابتلا به ویروس کرونا از دنیا رفتند باز هم عده‌ای در مواجهه با این ویروس هیچ ترس و واهم‌های بد له راه نمی‌دهند و این یعنی کرونا برای

«سودربرگ» «کی می» می‌سازد

«استیون سودربرگ» کارگردان مشهور سینمای جهان پروژه سینمایی بعدی‌اش را با عنوان «KIMI» می‌سازد. در این فیلم فیلم زوئی کراوینگز نقش اصلی ظاهر می‌شود. این فیلم که محصول نیولاین سینما خواهد بود قرار است در سرویس استریم HBO Max به نمایش در بیاید. «سودربرگ» و سرویس HBO Max اوایل امسال قرارداد همکاری مشترک سه ساله امضا کرده‌اند. به گزارش صبا، «KIMI» داستان یک کارگر فنی است که از حضور در فضای باز هراس دارد، این کاراکتر که نقشش را «زوئی کراوینگز» قرار است بازی کند در طی بررسی داده‌های معمولی...

همنوازی سازهای کوبه‌ای به یاد شجریان

گام سوم از اجرای پروژه «همساز» با همنوازی تنبک و دف و با نوازندگی حمید قنبری و حسین رضایی‌نیا تنظیم و به یاد محمدرضا شجریان منتشر شد. پروژه موسیقایی «همساز» ایده‌ای برای جایگزینی رفاقت‌ها به جای رقابت‌ها و همچنین توسعه همدلی و هم‌اندیشی و صمیمیت در مسیر هم‌نوازی‌های موسیقایی است که توسط حمیدقنبری، کارشناس و پژوهشگر موسیقی پیشنهاد و اجرا شد. تاکنون دو قطعه از این پروژه با حضور نوازندگی حمیدقنبری با پژمان حدادی و وحید اسدلالی با سازهای تنبک و باقاره در قالب کلیپ‌های کوتاه تصویری در فضای مجازی منتشر شده است. گروه موسیقی شهنواز

فضای پیرامون تئاتر شهر پاک و امن باشد، تئاتری‌ها می‌توانند حرف اثر خود را به درستی به مخاطب و مردم منتقل کنند و مردم نیز با آرامش با آثار مواجه می‌شوند و تأثیرگذاری لازم شکل می‌گیرد. اگر تئاتر شهر و فضای پیرامونش امن و مناسب باشد این اتفاق می‌افتد زیرا تئاتر کارگاه ایجاد فکر و اندیشه است. کار نشد ندارد و هر کاری شدنی است به شرط اینکه مسئولین شهری نگاهی جدی به این موضوع داشته باشند.

مخمس قابل توجهی از عدم تمایل به رفتن به سالنهای سینما و تئاتر به این دلیل رخ می‌دهد که این امکان فرهنگی مدتها تعطیل بوده‌اند و شاید در طول همین مدت مردم با این موضوع کنار آمده‌اند که می‌توان بدون رفتن به سالن تئاتر و سینما روزگار را گذراند

از آمدن کرونا از فیلم هایشان استقبال می‌کرد اکنون از آثارشان استقبال نمی‌کند یا به آن اندازه که در گذشته استقبال می‌کرد، به آثار جدید اقبال نشان نمی‌دهد. یکی از دلایلی می‌تواند تعطیلی مدت دار سالنهای سینما باشد، این مسئله درباره تئاتر هم صدق می‌کند، هرچند که تئاتری‌ها تمایل بسیار زیادی دارند که نمایش‌های خود را روی صحنه ببرند، شاید به این علت که آنها نسبت به سالن‌های سینما از تعطیلی طولانی‌تری برخوردار بودند و دوران بیکاری بیشتری را تجربه کرده‌اند، یا مشکلات اقتصادی بیشتری دست و پنجه نرم کرده‌اند به همین دلیل حال حاضرند حتی با تماشاگر بسیاری که هم نمایش هایشان را روی صحنه ببرند، چرا که چاره دیگری ندارند. اینها اقدام را با دو هدف انجام می‌دهند، یکی آنکه چراغ تئاتر را که مدتها در خاموشی به سر می‌برده، روشن کنند و حتی شده با یکی دو تماشاگر آن را بعد از این روشن نگه دارند تا بالاخره شرایط عادی شود و مردم دوباره به سمت تماشای نمایش‌های صحنه‌ای در سالن‌های تئاتر گرایش پیدا کنند و دوم آنکه از این طریق هم خودشان را سرگرم کنند تا از بیکاری نجات یابند و هم برای جیبشان اقدامی کرده باشند و به درآمدی هرچند ناچیز دست یابند. آنها شاید بیشتر از همه افراد دیگر جامعه را موضوع «آلزامی هنری» آشنا باشند و بدانند که مردم حتی با باز شدن سالن‌ها برای تماشای نمایش‌ها مراجعه نخواهند کرد اما باز هم روی صحنه بردن آثارشان مبادرت می‌ورزند. حال باید چه کنیم؟ جامعه «حداقل بخشی از مردم» گرفتار «آلزامی هنری» شده، به نحوی که وقتی سخن از تماشای نمایش و فیلم در سالن می‌کنی هر کسی باید پیرامون خودش را بگردد تا چیزی را پیدا کند که در گذشته مفهوم تئاتر و سینما با این حال همین جامعه «حداقل بخش از مردم» صحبت می‌کند. در خیابان چرخ می‌زنند، به مسافرت می‌روند، به هایپرمارکت‌ها و مراکز که برای اجناس خود تخفیف قائل می‌شوند می‌روند و در شرایط کاملاً غیرعادی، کاملاً عادی رفتار می‌کنند اما به سالن سینما و تئاتر نمی‌روند تا فیلم و نمایش تماشا کنند، چرا که در مورد این دو مقوله گرفتار «آلزامی هنری» شده‌اند، یکی از مهمترین دلایل هم این است که سالنهای سینما و تئاتر برای مدت طولانی تعطیل بوده‌اند. این همان مسئله‌ای است که حبیب اسماعیلی آنجا که گفت: «قطعاً با بازگشایی سینماها تا مدت‌ها نمی‌توان انتظار فروش چندانی برای فیلم‌ها داشت» به آن اشاره کرد.

یک مسئله دیگر باقی می‌ماند، آنهم پرسشی است که در پاراگراف قبیل به آن اشاره کردیم. «حال باید چه کنیم؟» به جمله پایانی حبیب اسماعیلی آنجا که می‌گوید: «اما فعلاً بودن سالن‌ها در هر حال بهتر از تعطیلی است» توجه کنید. راه حل مسئله نشان داده شده، سالن‌ها (چه در حوزه سینما و چه در حوزه تئاتر) باید باز بمانند و حتی اگر هیچ تماشاگری ندارند به صورت مجانی برای مردم اثر هنری (فیلم و تئاتر) به نمایش بگذارند تا اینکه مردم را به سمت سالن‌ها فرایخوانند. به قول حبیب اسماعیلی حتی ممکن است تا مدتها فروش چندانی نداشته باشند اما باز هم باز بودنشان بسیار سودمندتر از بسته بودنشان است. بسته بودن سالن‌های تئاتر و سینما در درازمدت حتماً ضررهای بیرون شهری می‌تواند در بهبود بخشیدن به شرایط مفید واقع شود، نتایجش را هم دیدیم، بسیاری در اثر همین مسافرت‌ها به کرونا مبتلا شدند و دیگران را هم مبتلا کردند، پس راهکار نه بسته بودن محض و نه باز بودن محض است چه برای سالنهای سینما و تئاتر و چه برای مسافرت‌های بین شهری. اینکه چه راهکاری مناسب‌تر است و چه مسیری را باید پیومد که به نتایج مورد نظر رسید، موضوعی است که از ابتدا باید مورد بررسی و تجربه و تحلیل کارشناسان قرار می‌گرفت، اما هنوز هم دیر نشده و به قول معروف «ماهی را هر وقت از آب بگیریم، تازه است.»

«چوب خط» در تلویزیون

مجموعه تلویزیونی «چوب خط» به کارگردانی حمید بهرامیان از اوایل زمستان در سکوت خبری مقابل دوربین رفته است و بر اساس برنامه‌ریزی‌های انجام گرفته پیش از آن از نیمه دوم اسفند از شبکه سوم سیما آغاز خواهد شد. به گزارش ایلتا، این سریال که پیش‌تر به عنوان یکی از گزینه‌های نوروز ۱۴۰۰ در نظر گرفته شده بود، مضمونی کمدی و اجتماعی دارد و قصه‌ای خانوادگی و مفرح را روایت می‌کند.

مجموعه تلویزیونی «چوب خط» به کارگردانی حمید بهرامیان از اوایل زمستان در سکوت خبری مقابل دوربین رفته است و بر اساس برنامه‌ریزی‌های انجام گرفته پیش از آن از نیمه دوم اسفند از شبکه سوم سیما آغاز خواهد شد. به گزارش ایلتا، این سریال که پیش‌تر به عنوان یکی از گزینه‌های نوروز ۱۴۰۰ در نظر گرفته شده بود، مضمونی کمدی و اجتماعی دارد و قصه‌ای خانوادگی و مفرح را روایت می‌کند.

«بچه مهندس ۴» در مشهد

تصویربرداری سریال «بچه مهندس ۴» به کارگردانی احمد کاوری این روزها به مشهد رسیده است. «حسن وارسته» سرپرست نویسندگان و طرح سریال «بچه مهندس» درباره ویژگی‌های متن این سریال در فصل چهار به فارس گفت: قسه این فصل پر از فراز و نشیب‌های بسیار است و به طرح مباحث پرداختیم که باعث می‌شود کارشنک‌هایی در تولید داخلی ایجاد شود. ورود کردیم و تلاشمان بر این بوده که بدون شعارزدگی به این موارد ورود کنیم.

تصویربرداری سریال «بچه مهندس ۴» به کارگردانی احمد کاوری این روزها به مشهد رسیده است. «حسن وارسته» سرپرست نویسندگان و طرح سریال «بچه مهندس» درباره ویژگی‌های متن این سریال در فصل چهار به فارس گفت: قسه این فصل پر از فراز و نشیب‌های بسیار است و به طرح مباحث پرداختیم که باعث می‌شود کارشنک‌هایی در تولید داخلی ایجاد شود. ورود کردیم و تلاشمان بر این بوده که بدون شعارزدگی به این موارد ورود کنیم.

«ترمیناتور» انیمیشن می‌شود

ساخت یک سریال انیمیشنی از «ترمیناتور» به سفارش نتفلیکس در دستور کار قرار گرفت. به عنوان پروژه‌ای که هنوز در گام‌های اول است، جزئیاتی درباره ساخت انیمیشنی بر مبنای «ترمیناتور» ارائه نشده است. آنچه تاکنون روش‌هایی است این است که برای ساخت این سریال نتفلیکس با اسکای‌دنس همکاری می‌کند. به گزارش مهر به نقل از وراپتی، این در حالی است که اسکای‌دنس تهیه‌کننده ۲ فیلم آخر «ترمیناتور» بود.

ساخت یک سریال انیمیشنی از «ترمیناتور» به سفارش نتفلیکس در دستور کار قرار گرفت. به عنوان پروژه‌ای که هنوز در گام‌های اول است، جزئیاتی درباره ساخت انیمیشنی بر مبنای «ترمیناتور» ارائه نشده است. آنچه تاکنون روش‌هایی است این است که برای ساخت این سریال نتفلیکس با اسکای‌دنس همکاری می‌کند. به گزارش مهر به نقل از وراپتی، این در حالی است که اسکای‌دنس تهیه‌کننده ۲ فیلم آخر «ترمیناتور» بود.

«چاه» آماده نمایش شد

فیلم کوتاه «چاه» که چندی پیش در ژانر وحشت ساخته شد، پس از انجام مراحل فنی برای نمایش و حضور در رویدادهای داخلی و بین‌المللی آماده شده است. به گزارش پانا، «چاه» فیلم کوتاهی در ژانر وحشت است که با داستانی شرقی و با بازی متفاوت رحیم نوروزی به کارگردانی و تهیه‌کنندگی محمد تیموری و نویسندگی مهدی میرزاده ساخته شده است. فیلم کوتاه «چاه» درباره اتفاق هولناکی است که در تهران قدیم برای یک روحانی رخ می‌دهد.

«کابوس‌ها» در دیوار چهارم

نمایش «کابوس‌ها» اقتباسی آزاد از نمایشنامه «هکبت» شکسپیر است که به نویسندگی و کارگردانی شادی اسدیپور و با هدایت بازیگر فرزین محدث از ۱۷ اسفند ساعت ۱۷:۳۰ در تماشخانه دیوار چهارم روی صحنه می‌رود. به گزارش مهر، این نمایش به کابوس‌های مکیب می‌پردازد؛ مکیب برای رسیدن به قدرت، پادشاه را کشته است و حالا درگیری و کشمکش‌هایی او با خودش، لیدی مکیب و دانکن، رویاهای شوم مکیب هستند که ثابتهایی او را هانی کنند.

«کابوس‌ها» در دیوار چهارم

نمایش «کابوس‌ها» اقتباسی آزاد از نمایشنامه «هکبت» شکسپیر است که به نویسندگی و کارگردانی شادی اسدیپور و با هدایت بازیگر فرزین محدث از ۱۷ اسفند ساعت ۱۷:۳۰ در تماشخانه دیوار چهارم روی صحنه می‌رود. به گزارش مهر، این نمایش به کابوس‌های مکیب می‌پردازد؛ مکیب برای رسیدن به قدرت، پادشاه را کشته است و حالا درگیری و کشمکش‌هایی او با خودش، لیدی مکیب و دانکن، رویاهای شوم مکیب هستند که ثابتهایی او را هانی کنند.